

хвилі Скорик присуває своє крісло; Юля робить те саме]. Юлю — від довшого часу я вже думаю про те, який би я був щасливий, колиб... колиб...

Юля: (підхоплює): Колиб що?

Скорик: Колиб — колиб я знав, що ви — що ви — : — думаєте, що — сьогорічна зима буде дуже остра!

Юля [згідно]: Я не знаю і не дбаю про се! Чи ви лиш про се і думали?

Скорик: Чому питаєте — ні — себ то — так. Я, — я — [обтирає потом зрошене лице]. Я думав, що коли не буде остра, то — то — може бути...

Юля (перебиває): Що? говоріть вже раз!

Скорик: Може бути теплійша, чим минулого року. Отже, колиб — (присуваючись ближше) — я думав — панно Юлю — я думав — щоб — відложити де що на теплий кожух.

Юля [сердечно смієть ся]: Коли тільки всего маєте думати й говорити